Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 13 | 1. JULI 1923 | 2. AARGANG

Livets rette styrke.

En advarsel mot «Judas-aanden».

Tale holdt i Logan av ældste *David O. McKay,* præsident over den europæiske mission, og en av de tolv apostler.

(Oversat av ældste *Morten A. C. Nicolaysen.*)

Herrens aand har været nydt i rikt maal av alle som har overværet denne kvartalskonferanses møter. Mens broder Riter talte i morges og broder Nibley i eftermiddag er mine tanker gaat tilbake til en begivenhet i Frelserens liv. Den er omtalt i det tolvte kapitel av Johannes evangelium og skedde omtrent en uke før Kristi korsfæstelse. Han opholdt sig i Betania hos sin trofaste ven, Lazarus, Marie og Martha og andre. Vennen var for nogen dager siden kaldt tilbake til livet og han bad nu Jesus til bords mens Martha opvartet med aftensmaten.

«Marie tok da et pund egte meget kostbar Nardussalve og salvet Jesu fødder og tørret dem med sit haar, og huset fyldtes av salvens lugt. Men Judas Iskariot, en av hans disciple, — han som siden forraadte ham, sier: «Hvorfor blev ikke denne salve solgt for tre hundrede denarer og git til de fattige?»

Johannes evangelium er gjennemtrængt av kjærlighedens aand og i det følgende vers indfletter han en personlig bemerkning som jeg anser for retfærdig: «Men

dette sa han (Judas) ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv, og da han hadde kassen tok han hvad der blev lagt deri.»

«Jesus sa da: «La hende være, hun vilde gjemme den til min begravelsesdag; de fattige har I jo altid hos eder, men mig har I ikke altid.» Kristus, verdens frelser, var den centrale skikkelse i dette selskap. De to søstres kjærlighet for Mesteren gav sig et forskjelligt uttryk, Maries ved den omtalte ceremoni, ti det var skik blandt jødene at bruke denne olje ved begravelser, men kun litt brugtes ad gangen paa grund av dens kostbarhet. Det forekommer mig, at Marie ved denne leilighet ønsket at uttrykke sin inderlige kjærlighet, ikke blot for Mesteren, som kun kjendte ham, men ogsaa for hvad han lærte dem og hvad han repræsenterte. Der var intet i verden for kostbart for at gi det fulde uttryk for hendes kjærlighet og hendes paaskjønnelse av dette guddommelige væsen, og hvad han hadde gjort for hende og hendes kjære. Judas Iskariot hadde været i hans nærværelse i mange maaneder og bevidnet hans guddommelige kaldelse; men han var uttraadt av Frelserens aandelige liv og arbeide, efterhaanden som verdens forfængelighet hadde faat overhaand over hans hjerte. Jeg tænker denne mands historie vil støtte mig i denne dom. Det forekommer mig at være tydelig nok, at han hverken i hjertet ønsket eller var gaat op i det aandelige liv, som karakteriserede Frelseren, men at Judas prøvet at bringe den magt ind i verden, som var livet i Judas hjerte. La mig illustrere: Jeg forestiller mig, at naar Guds rike og dets komme paa jorden nævntes, at Judas foretrak et timeligt rike med Jesus som hovedet, romerne undertvunget, Assyrien og Judæa befriet fra det romerske aag. Han forekommer mig at være kræmmeragtig eller en type paa Lucifers egennytte. Jeg har undret mig over, hvorfor Kristus med forstaaelse av denne tilbøielighet hos Judas tillot ham at være de tolvs skatmester. Da Judas saa denne ceremoni, var det for ham en ødselhet; det gnaget paa hans følelser og vi hører om hans ræsonering. Hans fingre klødde for at faa fat paa de tre hundrede denarer

og forøke pengebeholdningen. Han uttalte uten tøven, at den burde ha været solgt og tilføiet den snedige indskydelse: «og given til de fattige.» Det er blot tilfældig. Frelseren irettesatte ham ikke. Kristus lar altid menneskeaanden utarbeide sin egen frelse. Man finder ikke at han tiltvinger sig lydighet hos mennesket for dets frelses skyld; men han arbeidet hele tiden paa at bringe mennesket ind i den aandelige atmosfære, som vilde forandre dets følelsesliv i overensstemmelse med det første og store bud — at elske Gud og næsten — som vilde forandre deres sjælelige liv ved at fjerne fristelsen fra dem — kort sagt «et nyt hjerte og en ny aand», som vilde forandre kursen i menneskelivet og dets arbeide. Det er ogsaa den sande fremgangsmaate til frelse og utdannelse i forskjellig retning. Saa Frelseren sa ikke: «Judas, omvend dig fra denne fordærvelige aand,» som maa ske andre vilde ha sagt det, men ha sa: «La hende være; hun vilde gjemme den til min begravelsesdag,» som Judas tydelig nok ikke hadde nogen opfatning av. Mattæus evangeliet tilføier: «hvor som helst dette evangelium blir prædiket i hele verden, skal ogsaa det som hun gjorde fortælles til hendes minde.»

Hvilke to fremragende karaktertræk og aandelige synspunkter er lagt for dagen under disse enkle omstændigheter? Først den kjærlighet, som Marie næret i sit hjerte for Kristus og hans lære, og at denne kjærlighet sammen med hendes umiddelbare kvindelige opfattelse hadde anet og forstaaet hvad Judas og maaske de andre med ikke kunde faa i deres hoved, at skilsmissen forestod og at intet i verden derfor var for kostbart for hende naar det gjaldt at vise paaskjønnelsen av denne kjærlighet. For det andet, at den kræmmeragtige aand hos Judas lot til at utelukke ham fra den aandelige glæde og guddommelige kjærlighet, som Marie fuldt og helt glædet sig i. Det er denne kræmmeragtige aand («mercenary spirit») som vi er blit advaret imot i dagens møter. Ta eder iagt derfor. Det er ikke det golde, glinsende, ædle metal i sig selv som fordærver, men det er havesyken efter de omsætningsværdier guldet repræsenterer, der for-

dærver. «Hvad et menneske elsker,» sier Luther, «det er hans Gud.» Hvor hans hjerte er, der er de ting og værdier han tilbeder, enten det nu er stilling, rigdom, fysisk kraft, verdens ære eller æresbevisninger. Han gaar omkring med denne avgudsdyrkelse i sit hjerte dag og nat; han sover med den, mens hans aand er optat derav andet steds. Naar et menneske lar denne kræmmeragtige aand faa overhaand i sit hjerte, er han saa opfyldt derav, at alle andre ting maa sættes tilside derfor. Det er der, hvor Judas stod ved denne leilighet, og hvor en naturlig anledning tilbød sig til at vise hvad der laa paa bunden av hans hjerte. Ikke fordi han brød sig noget om de fattiges skjæbne, men fordi skinsykens og havesykens aand, som vi finder den i verden og ofte blandt os selv, hadde tat ham fangen.

Mine brødre og søstre, I og jeg møter hver dag i livet valget mellem ret og uret, dyd og usædelighet, redelighet og falskhet, tro og utroskap, haab og forfængelighet, gudelighet og vantro og vanartethet, broderlig venlighet og slyngelagtig ærgjerrighet, kjærlighet og kulde, maatehold og fraadseri, uegennytte og begjærlighet, ærlighet og kræmmeraanden med dens havesyke. Ja, Sidste-Dages Hellige, hvorsomhelst er der leilighet til at gjøre noget, som vil gjøre os mere nydelsessyke, leve livet i luksus, ophøie os i selskapslivet, hjælpe os til at faa en automobil, til at faa en fin selskapsdragt, hjælpe os til at faa en familie som «er paa mote».

De ting, som er i verden og som er indført av menneskesjælens fiende — løgnens fader — kryper og sniker sig ind imellem os, ind i vore hjem og ind i vore hjerter, og I har det samme valg som kirkens folk i gamle dager — det, som Guds rike byder paa den ene side og det, som verdens kræmmeraand byder paa den anden, og det synes i de fleste tilfælde netop at være disse verdslige ting som forekommer os mest virkelige og mest tiltrækker vor opmerksomhet. De behager os, fordi de er saa haandgripelige. Der er et ordsprog som sier, at «mennesket er likesaa tilbøielig til at gjøre ondt som boblen er til at flyve tilveirs.» Jeg husker der var en tid, da jeg ansaa

ordsproget for at være falsk. Jeg hadde været kamerat med gutter og piker i min skoletid og var kommen til den slutning, at der var ingen av naturen slem gut og pike i verden, saavidt jeg hadde mødt dem. Min tanke er nu, at de er faa og spredte. Jeg tror med Victor Hugo, som sier saaledes om neslen: «Jeg frygter neslen som en urt; men den er en av det bedste grønfoder, hvis man gjør bruk av den naar den nylig har skudt op.» Hvis man tar vare paa neslen og kultiverer den i rette tid, er den en av de bedst spiselige urter, og efter at han har beskrevet de forskjellige utviklingsstadier i plantens vekst og den forskjellige bruk av den, sier han: «Hvor mennesket dog ligner neslen; der er ingen slemme nesler og der er ingen slemme mennesker, de er kun slemme i deres opdragelse.» Jeg tror paa det. Naar jeg derfor ser tilbake paa sætningen: «Mennesker er likesaa tilbøielige til at gjøre ondt, som boblen er til at flyve tilveirs,» saa kunde jeg ikke forstaa det og hadde derfor i min grønne ungdom ingen tro derpaa. Men jeg indser nu, det er sandhet. Og hvorfor? Fordi de ting som leder til at utrette det onde i livet er saa virkelig og naturlig og de opnaas saa let. Det som verdens mennesker jager efter for at mætte sine kjødelige lyster og et krav om at tilfredsstille al slags forfinet og hul smak, erholdes som regel uten større vanskeligheter. Man tilfredsstiller sin appetit uten hensyn til følgerne. En kop te for eksempel. Den gir en let, pirrende, behagelig, prikkende fornemmelse i legemet; den stimulerer, men den er falsk i sig selv; den er ikke til nogen virkelig behag eller fordel for legemet, men kun en øieblikkelig nydelse. Et andet eksempel: Nyd en kop kaffe, nyd av sterke drikke, ryk tobak, altsammen tilhørende stimulanser, som uhyre mange mennesker finder et øieblikkelig behag i; det synes at være en nydelse for dem, uten at de tænker paa at vane og hangen derefter efterhaanden vil undergrave og avkræfte sjælen, legeme og aand. De kjender maaske locoplanten, et ukrudt i det sydlige Utah, med en smuk og tiltrækkende blomst, men naar et dyr en gang har faat smak derpaa gir det dyret en behagelig legemlig

fornemmelse. Og man kan være viss paa, at naar det først er bleven «locoed», at virkningene vil volde galskap og endelig dræpe dyret; den samme stimulerende erfaring hos dyrene efter locosnydelsen gjør sig ogsaa gjældende hos mennesket, naar det gir efter for appetiten. Paa samme maate forholder det sig med den seksuelle lidenskap, hvis tilfredsstillelse tusenvis av mennesker jager efter paa bekostning av alle andre ting — helbred, sundhet, ære og livslykke. Vi er blit lært at motstaa alle disse stimulanser og æggende lyster som foregaar i verden og som med lethet han erholdes. Men de ting og værdier som Kristus tilbyder, er ikke saa let at vinde. De kræver at man vandrer livet ad en like vei, ti «Gud vandrer ikke paa krokede stier og avviker ikke fra det han har sagt.» Det verslige menneske mener, at det Kristus tilbyder os er uvirkelig — et Fata Morgana. Men hvad er det? Tro, haab og kjærlighet og en bestandig omvendelse! Hvad er omvendelse? At vi vender os bort fra deltagelsen i de daarlige ting, som jeg allerede har fremhævet. Er det alt? Nei, men at vi bestandig søker den bedste dannelse og avskyr daarlig selskap, avstaar fra det som er lavt, ondt og urent og at vi nærmer os Kristus ved at adoptere hans ord i vort liv og levnet. «Det menneske,» sier Carlyle, «som ikke har omvendt sig, er dødt.» La os huske paa denne bemerkning, om vi fristes av de ting som er i verden. Om vi ikke kan omvende os, om vi ikke kan bli mere aandelige dannede i større overensstemmelse med ethvert ord som utgaar av Guds mund, saa er vi aandelig «døde». Det er absolut sandhet. Langt tilbake i tiden sa profeten, at der var ingen frelse uten omvendelse og at det var umulig for mennesket at behage Gud uten tro. Dette kan maaske synes uvirkelig for verdens mennesker, men for os Sidste Dages Hellige tilhører disse principper det mest virkelige i verden.

Mine brødre og søstre, det er i harmoni med alle de lærdomme og aabenbaringer vi har mottat. Det er livets rette styrke at søke Guds kirke og rike mens vi underlægger os verden og jorden og de ting som er paa den. Vi skal dermed realisere vore idealer. I begyndelsen

sa Herren: «Vorde frugtbare og mangfoldige og underlægge eder jorden. Tilbed Herren, eders Gud, og opsend eders ofre til ham. Hvor fuldstændig. Vi ser skyggen av forløserens evangelium i disse første befalinger om at indta herredømmet over jorden og at erindre Herren, deres Gud og himmelske fader i deres gjerninger. Er dette ikke jevnt og tydelig. Jeg vet det er sandt, og de mennesker, som søker Guds rike og hans retfærdighet i alle ting er de bedste og de sandeste mennesker i verden i dag. Og det menneske, som vil berøve en broder en rettighet for at kunne fylde sin egen pung, den kvinde som vil ofre sig selv og sin mand, eller den mand som vil ofre sin familie, bryde deres hjerter og sine forældres følelser for at tilfredsstille en øieblikkelig lidenskap og flyvegrille for at tilegne sig verdens rigdomme paa en uretfærdig maate, det er ikke de mænd og kvinder, som vil smake livets sødme og den Helligaands rene kraft med dens gaver. Erfaringen paaviser det. Men det er dem som har herredømme over verdens vanartede indflydelser, over kjød og blod, som kan kontrollere sig selv og «tvinge sin aand, i overensstemmelse med Guds ord, — det er dem som i deres hjerter sier: «Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddru, kyske, velgjørende, dydige, oprigtige og gjøre godt mot alle . . . .

Vi tragter efter alt hvad der er dydig, elskværdig, prisværdig og godt. Gjenta dette med mig. Si i eders hjerter, at I med Guds hjælp vil øve en levende tro, saa vi under alle omstændigheter i livet kan være ærlige og ikke indlate os med uretten, være sanddru og ikke falske hverken overfor ven eller fiende, være kysk i tanke, ord og handling og dermed avstaa fra al uret, seksuelt begjær, være høflig og dannet og ikke uhøvisk i vor tale, være uegennyttig og ikke smaalig og gjerrig.

Vi er dog ikke pessimister, vi er ikke nedslagne og vi føler os ikke forkastet, fordi vort haab til menneskehetens fremtid lider skaar og vi undertiden blir bedraget med hensyn til vore egne frænders tro og opførsel og venskap. «Vi haaber alt, vi har utstaat meget, og vi haaber med Guds hjælp at bli istand til at utholde alt.»

Kristiania grens søndagsskoles bestyrelse og lærerpersonale.

Sittende fra venstre: Borghild Larsen (organist), Sigrid Jacobsen (vicesekretær). Willard L. Arveseth (2. raadgiver), Julius Stenersen (bestyrer), Mary Jensen (ass. organist), missionspræsident A. Richard Peterson. Otto Gebhardt (1. raadgiver), Kathinka Risjord (sekretær og kasserer).

Lærere og lærerinder. Staaende 1. række: Harald Holck, Hildeborg Helin, Bergliot Grenager, Dagmar Larsen, Margaret Peterson, Clara Haug, Rachel Christiansen, Sigrid Holtan, Emma Andersen.

2. række: Maren Pettersen, Oscar R. Lindbo, Henrik Petersen Porsbøll, Gustav Eriksen, Eyolf L. Arveseth, Ragnhild Ødegaard.

Ikke med paa billedet: Ramm L. Arveseth, Agnes Sørensen, Alfhild Pettersen.

Skolens personale utgjør 26 medlemmer som alle er flinke og ivrige efter at utføre sin pligt i evangeliets tjeneste.

Skolen er i god fremgang og vi har de bedste forhaabninger om at kunne gjøre et godt arbeide i fremtiden. Der er 193 medlemmer indskrevet og av disse tæller 9 barneklasser 96, og den teologiske klasse 64. 15 elever av barneklassen er ikke medlemmer av vor kirke og 27 har en av forældrene i kirken. Det gjennemsnitlige fremmøte til skolen er ca. 100 hver søndag. Det er meget interessant arbeide lærere og lærerinder har ved at undervise de smaa i evangeliets første principper. Et program blir utført hver søndag av barnene fra de forskjellige klasser. Mange lærerike og interessante emner blir studert i den teologiske klasse.

Det er en del av Jesu evangelium, det vil gjøre menneskene elskværdige og faa Guds kjærlighet til at opvælde i deres indre og gjøre dem til Guds barn; det vil gjøre dem til sande Sidste Dages Hellige, ikke alene av navn men i aand og sandhet. Det er vor plikt at underlægge os jorden og utøve et intelligent herredømme, at faa fem acres til at producere hvad ti acres nu kan producere. Det er vor plikt at faa de bare steder og bakker til at bære tusenvis at tønder frugt. Jordens avgrøder og frugter er til menneskehetens gode. Men vi maa vaake over, at vi ikke sætter hele vort hjerte til disse ting, saa de hindrer os eller fuldstændig avholder os fra arbeidet for Jesu Kristi evangelium. Det er der faren ligger.

Jeg var bekjendt med en distriktslærer i en av vore kirkesogne, som hadde sin farm og have med hvete, havre og frugter, ja næsten enhver ting som kunde dyrkes i klimaet paa sine hundrede acres, og fra den høieste del av landet hadde han anlagt grøfter, som lot overrislingsvandet paa enhver del av farmen, og mens han en dag spaserte langs kanalen med spaden paa skulderen og saa ut over landet og marken, tænkte han han hadde underlagt sig jorden, at mangel herefter var drevet fra hjemmets dør. Han var en lærer i Israel, og det hadde været hans plikt at gaa fra hus til hus og belære kirkens medlemmer om det aandelige livs skatte; en dag kom den præsiderende distriktslærer til ham og sa: «De har ikke været ute og lært folket i deres distrikt, vil De gaa med mig idag?» Svaret var: «Nei, jeg kan ikke gaa idag.» Han kaldte anden gang og henviste til hans plikter. «Vi har ikke besøkt vort distrikt, vil De gaa med idag.» Svaret var: «Nei, jeg kan ikke gaa i denne uke.» Han kaldte den tredje gang. Der var kun en uke til at fuldføre arbeidet.

Vil De angi en dag i denne uke naar De kan gaa med mig. Maaske næste torsdag?»

«Ja, dersom der ikke er noget at gjøre paa farmen.» Maaske han ikke vilde ha været istand til at utøve stor indflydelse i denne lærergjerning, men han var kaldet dertil, og utførelsen av denne plikt hvilte paa ham. Ved

at vende sig bort fra sin likefremme plikt var han tilskyndet av de samme snevre følelser som besjælet den unge, rike mand, der besværet av verdens timelige forsorg og glæder, gik bort mut i sindet, endnu tiltrukket av havesyken.

Mine brødre og søstre, maatte Gud hjælpe os til at opfylde vort skabelses maal, saa vore hjerter ikke skal blive tiltrukket saa meget av verdens ting at vi ikke kan finde tid til at utføre Guds formaal gjennem kirkens organisation og saaledes opfylde den vægtigste del av hans retfærdighet, hvorved det nødvendige saavelsom det evige livs kostbareste gave vil bli os tillagt. Da Frelseren i bergprædiken sa: «Se paa markens liljer, hvorledes de vokser; de arbeider ikke, spinder ikke heller; men jeg sier eder, at end ikke Salomon i al sin herlighet var klædt som en av dem,» udtrykte han en sandhet baade til sine disciple og hele verden, til eder og til mig. Ser paa liljen hvorledes den vokser og ta en livslekse derfra. Dypt i jordens muld sender liljen sine røtter og samler kraften for sin eksistens. Med den aandelige kraft, hvormed den først skaptes, trækker den til sig ifølge de aandelige love de kemiske elementer som vil nære den, og den vedblir saaledes at skyte op gjennem jordmulden, og endelig ser vi den grønne stængel med det grønne blad vise sig over jordoverfladen. Høiere og høiere vokser liljen indtil dens smukke blomster utfolder sig i det himmelske sollys. Anvend leksen fra liljen. La eders timelige liv slaa sine røtter i det rette muld, mens legemet og dets sanser vokser og trives og utvikles ved den instinktmæssige tiltrækning av lys og sandhet, støttet til alle sider av det menneskelige selskap, som omgivelsene tilbyder det. Men det er ikke enden, likesaalidt som rodskydningen under jorden er enden. Vore sjæles endeligt skulde være at utfolde os i den Helligaands himmelske sollys. Det menneske som ikke kan opstaa og overvinde de jordiske ting og la sin aand utfoldes i den Helligaands himmelske lys, tar feil av livets formaal og vil gaa glip av det evige liv, indtil det engang i Guds evige omgang og ifølge hans barmhjertighet vil

bli git en ny leilighet til at lære leksen. Men den som underlægger sig de forgjængelige jordiske ting og samler al den rene styrke til sig som jorden tilbyder og benytter den til at bringe sin sjæl, sin aand i forbindelse og harmoni med Gud, han opstaar og overvinder de jordiske ting og utfolder de rette slags frugter i den Helligaands herlige sollys av varme og kjærlighet og andre av dens naadegaver.

Gud hjælper os til at være trofaste og sanddru i Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige ved at efterleve dens lærdommer, som er guddommelige og ledsaget av den reneste livsstyrke — den Helligaands kraft, saa at vore barn under forældrenes belæring maa bli stillet i saadanne fotspor og omgivelser at de ikke skal bli nedsuget i tidens aandelige morads, opslukt av civilisationens kræmmeraand og indflettet i tidsaandens motesyke og forfængelighet, som har holdt sit indtog i vor midte. Det er begjærlighetens og havesykens aand som opfordrer eders gutter og piker paa vantroens og urenhetens alter, og at de taper tilliden til retfærdighetens princip i Guds økonomi. Men staa op og overvind denne aand. Indplant i eders gutter og piker tro og tillid til Guds retfærdighet og nemesis og at et rent og smukt levnet har sin egen mangefold belønning baade nu i jordelivet og herefter, naar aanden forlater legemet ved dødens overgang. Utah maa stole paa at den opvoksende slegt vil sætte et godt eksempel for verden og ære Herren, deres Gud, himmelens og jordens skaper, i deres liv og levnet. La det ikke mislykkes og giv ikke efter for «Judas aand», men behold kjærligheten for sandheten og eders opstandne Frelser i eders hjerter. Maatte Gud hjælpe eder dertil er min bøn for os alle i Jesu Kristi navn. Amen.

Lik «lydighet er bedre end offer,» saa er offer bedre end uegennyttig paaholdenhet.

Forældres pligter og ansvar for sine barn.

Da vor Fader i himmelen satte Adam og Eva i Edens have, gav han den befaling: Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder jorden. Han anbetrodde mange sjæle i deres varetægt og befalte Adam at han skulde lære dem at kjende den levende Gud. Hvor mange av disse smaa barn er ikke sendt til os fra Gud, rene som regndraaper fra skyen og ubesmittet av verdens synder. Hvor strenge er ikke Guds ord til os angaaende deres opdragelse og varetægt. Gud sier: «Og atter, for saa vidt som forældre i Zion eller i nogen av dens organiserte staver har barn, og ikke underviser dem i lærdommen om omvendelse, om tro paa Kristus, den levende Guds søn, og om daab og den Helligaands gave ved haandspaalæggelse naar de er otte aar gamle, skal synden være paa forældrenes hoder; ti dette skal være en lov for Zions indvaanere og i alle dets organiserte staver. Og deres barn skal døpes for deres synders forladelse naar de er otte aar gamle og annamme haandspaalæggelse. Og de skal ogsaa lære sine barn at bede og at vandre retskaffent for Herren. Og Zions indvaanere skal ogsaa ihukomme sabbatens dag og holde den hellig.» (Paktens Bok 68 kap. 25 til 29 vers.)

Forældre skal sætte eksemplet i alle ting og gaa paa søndagsskolen med sine barn, og dyrke Gud. De skulde forstaa at sabbaten er ikke for utflugter, eller en stor middag, saa mor skal bli hjemme og koke hele dagen. «Og paa denne dag, sier Herren, skal du intet bestille uten at tillave din føde i hjertets enfoldighet, at din faste maa være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde maa være fuldkommen. (Paktens Bok 59 kap. 13 vers.)

Forældre, hold visdomsordet saa at ogsaa eders barn kan gjøre det samme. Gud sier: «Og jeg Herren, gir dem den forjættelse, at dødens engel skal gaa dem forbi likesom Israels barn og ikke ihjelslaa dem.» (Paktens Bok 89 kap. 20 vers.) Gud skal i de sidste dager sende plager og pest i blandt menneskene, som skal ødelægge jordens beboere, men de rene av hjertet skal undkomme,

dersom de iagttar at gjøre alt hvad Gud befaler dem. Barn maa lære at ære forældre saa de kan leve længe paa jorden. Hvor stort er ikke ansvaret der paahviler forældre at underviser de smaa den rette vei, og hvor frygtelig vil det ikke være naar vi skal staa for Guds domstol med de som Gud har anbetroet i vor varetægt og bli straffet for vor likegyldighet.

Sidste Dages Hellige, forsøm ikke eders pligter til barnene, de er kostelige perler som straalet i Guds rike før de blev sendt til os. Kristus tok et litet barn og stillet det i blandt sine disciple og sa: «Saadanne høre Guds rike til.» La os gjøre alt vi kan for at holde dem i Guds rike, at de ikke skal komme paa vildspor som vil føre dem til fordærvelse og død.

A. R. P.

I er verdens lys.

Frelseren sa disse ord til sine disciple. Vi kan forstaa herav, at likesom Frelseren var det verdens lys, der kom og lyste for verden, — ikke med ord alene, men med hele sin vandel — saa vilde han at hans disciple ogsaa skulde skinne for verden efter at han var gaat til Faderen.

Skal vi være verdens lys, maa vi selv vandre i lyset, ellers kan vi ikke skinne for andre. Av Joh. 1. brev 1. 6.—7. læser vi: «Dersom vi sier at vi har samfund med Gud og vandre i mørket, da lyver vi og sandheten er ikke i os. Men om vi vandre i lyset, likesom han er i lyset, har vi samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans søns blod renser os fra al synd. For at være verdens lys maa vi ha samfund med Gud. Dette er baade plikt og privilegium og kan kun bestaa med trofasthet i livet og varagtighet i bønnen. Frelseren lovet disciplene at de skulde faa den Helligaand og at den skulde forbli hos dem og veilede dem til al sandhet. Vi har ogsaa i denne sidste husholdning — ved aabenbaring faat løfte om det samme. Og om verden nogensinde har hat nødvendighet av at kunne øse av den samme kraftens og lysets kilde, da er det visselig nu, da saa at si hvert men-

neske har sin egen mening og følgen blir al den forvirring som vi nu har omkring os, istedetfor lys og kundskap om Gud, vor evige Fader, der alene kan gjøre os skikket til at være verdens lys. Om Aanden er til stede, da vil den levendegjøre og da er der ogsaa samfund med Gud. Og samfund med Gud vil si selvfornegtelse og hengiven i Guds vilje. Vi vil da la al egenkjærlighet fare og al egennytte ville vi da banlyse fra os og efter evne ville vi staa hinanden bi. Skulle vi være verdens lys maa dette komme tilsyne i vore gjerninger og ord, som maa svare til vor bekjendelse. La verden si hvormeget den vil at «vi kan intet gjøre,» Guds ord viser at ved gjerning fuldkommes troen, og der maa være forskjel paa Guds barn og verden. Dersom de der bekjende sig at være Guds barn, vandret mer forsigtig i ord og gjerning og derved la for dagen den gjenfødende kraft som besiddes i evangeliet, da vilde Kristi lære æres mer i verden og Zion vilde fremgaa i lys og herlighet.

La os derfor saa mange som har annammet evangeliet i dets fylde, gi agt paa os selv, at ikke nogen av os skulle findes at hindre andre i at søke og annamme sandheten, men meget mer hjælpe dem. Ogsaa derved at de ser vore gode gjerninger og faa lyst at bli delagtige i samme goder som vi ere i besiddelse av. Gud vor evige Fader vil gi os kraft om vi anrope ham derom.

Rachel O. Moe, Bergen.

Dødsfald.

Fredag den 1. juni 1923 avgik vor kjære broder ældste Arthur Johan Bjørndal ved døden paa Haukeland sykehus efter et længere tids sykeleie. Han bar et kraftig vidnesbyrd om evangeliets sandhet indtil sit sidste.

Han blev begravet fra lokalet Vaskerelvsgate 1 torsdag den 7. juni under stor deltagelse av søskende, venner og slegtninger.

Præsident Oluf K. Karlsen talte ved baaren i lokalet. Paa graven talte ældste Gustav Risan, hvorefter præsident Oluf K. Karlsen indviet graven.

Daab.

I Kristiania blev følgende personer døpt av ældste Emil Haagensen 23. juni: Endor Angel Mikkelsen og Helga Karoline Andresen Ørnøy.

Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident A. Richard Peterson og ældste Herman F. Hansen.

Sommer.

Hvilken klang der kan være i slikt et ord
Og dog kun det gjælder forandring paa jord.
Har man tænkt at i tankernes verden der gror
Slike spirer som ogsaa paa sommer beror?

I sjælens blomsterbed ogsaa jeg fandt
Mange minder, saa saare, saa yndig iblandt,
Med vand jeg har vætet den karrige jord,
Men paa solen og sommeren stadig jeg tror.

Dog kan livet ei være kun solskin og pragt
Vi alle maa føle den høiestes magt,
Selv de regntunge skyer paa livshorizont
Maa mane os alle at passe vor dont.

La da sommeren komme i sindet vort ind,
La os selv skape luftende, svalende vind,
Og naar vinteren kommer, naar frosten tar alt
Vi kan glædes til evig sommer saa Herren har talt.

Henry Larsen,
Kristiania.

INDHOLD:

Livets rette styrke 193
Kristiania grens søndags-skoles bestyrelse og lærer-personale 200
Forældres pligter og ansvar for sine barn 205
I er verdens lys 206
Dødsfald 208
Daab 208
Sommer 207

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson,* Osterhausgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.